De brave Maria

een leesboekje voor jonge kinderen

Nicolaas Anslijn Nz.

bron
Nicolaas Anslijn Nz., *De brave Maria*. D. du Mortier en zoon, Leiden 1841 (veertiende druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/ansl002brav02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

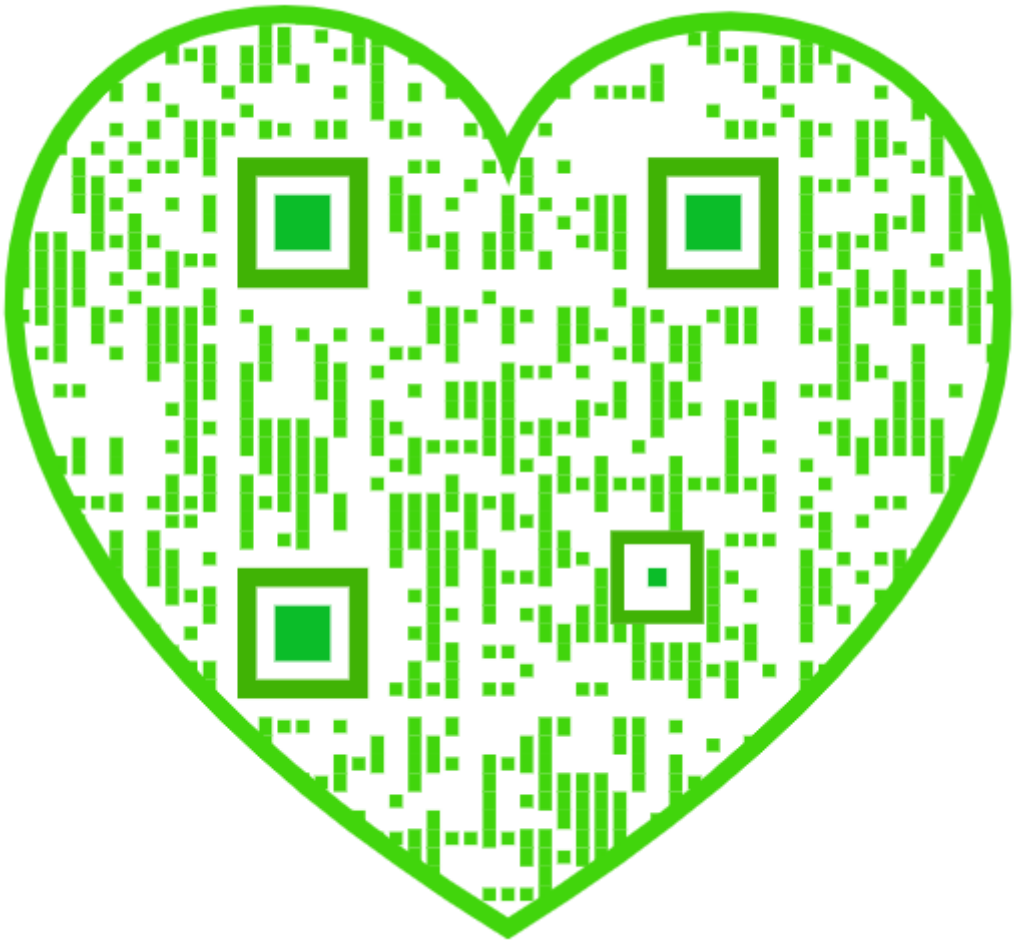

Voorberigt.

***I**k biede mijnen Medeonderwijzers deze* brave M a r i a *aan ter dienste hunner leerlingen, in het vertrouwen, dat zij in het gunstig onthaal van mijnen* braven H e n d r i k *zal mogen deelen*.

Men denke echter niet, dat dit werkje alleen voor meisjes geschikt zij, zoo als men ligtelijk uit den titel zou kunnen vermoeden; het bevat, wel is waar, de voorstelling van eenige vrouwelijke deugden, doch deze zijn van dien aard, dat zij ook den jongen en den jongeling behooren te versieren.

Dit boekje volgt in rang op den braven H e n d r i k , *en is dus het* zesde *in de reeks van Leesboekjes - het* I^e^. Stukje *van mijn* Spel- of Leesboekje *medegerekend - welke ik van tijd tot tijd voltooid heb*(*).

Dat deze poging moge medewerken om de zaden van deugd in de jeugdige harten te strooijen, is de wensch van den

SCHRIJVER.

(*) Thans maakt dit werkje het 9^e^ uit in de reeks van Schoolboekjes, die door mijnen Vader vervaardigd zijn, daar het 3^e^, 4^e^ en 5^e^ Stukje Spel- of Leesboekje, tusschen het 3^e^ Stukje Spel- of Leesboekje en *de brave Hendrik* ingevoegd zijn.
Februarij 1839.
P.D. ANSLIJN.

De brave Maria.

Denkt gij nog wel eens aan den braven H e n d r i k ?

Zeker doet gij dit, want brave kinderen willen altijd wijzer en beter worden, en daarom zult gij onzen goeden H e n d r i k niet vergeten.

Maar er zijn ook vele brave meisjes, zoo wel als brave jongens.

Kom, ik zal u eens iets van een braaf meisje vertellen. Dit meisje heet M a r i a .

M a r i a is eene vrienden van H e n d r i k . Brave kinderen zijn altijd gaarne bij brave kinderen, omdat zij van elkander veel goeds leeren. Daarom houden H e n d r i k en M a r i a veel van elkander.

Gij kent zeker deze M a r i a wel. Het is dat meisje, hetwelk altijd zoo zindelijk in de kleêren is. Zij is altijd zoo vriendelijk en beleefd.

Zoudt gij dat meisje niet kennen? Alle menschen spreken veel goeds van haar.

M a r i a is zoo oud als H e n d r i k . Zij zal nu twaalf jaren oud zijn.

Zij heeft reeds verleden jaar de school verlaten.

O, dan zal zij weinig geleerd hebben! Als de kinderen zoo vroeg de school verlaten, dan hebben zij niet veel tijds gehad om te leeren.

Niet te haastig! M a r i a heeft haren tijd wel besteed. Zij kan goed lezen, schrijven, en rekenen, en heeft in de school nog vele andere nuttige zaken geleerd, waardoor zij zulk een goed meisje geworden is.

Toen zij zeven jaren oud was, kon zij al kousen breiden; zij maakte zelden kwade steken, want zij was zeer oplettend.

Nu leert zij het naaijen bij hare moeder, want deze is ook eene kundige en brave vrouw.

Ik zou liever bij eene naaivrouw gaan.

Ei, waarom? De moeder van M a r i a is bekwaam genoeg om aan hare dochter het naaijen te leeren.

M a r i a is reeds zoo verre gevorderd, dat zij het goed van hare broertjes en zusjes kan verstellen.

Weet gij, waarom M a r i a bij hare moeder het naaijen leert?

De ouders van M a r i a zijn geene rijke lieden. Zij hebben nog vier kleine kinderen.

M a r i a moet hare moeder in het huishouden behulpzaam zijn, omdat hare ouders geen geld genoeg hebben om eene meid te houden.

Dat is toch niet aangenaam voor M a r i a.

O, dat verbeeldt gij u! De moeder zeide eens tegen M a r i a:

Kind! gij moet mij aan het huiswerk helpen!

Een meisje moet vroeg leeren huishouden. Zij moet zich vroeg aan het werk gewennen.

Zij moet vroeg zuinigheid, zindelijkheid, en orde leeren. Als zij dit vroeg leert, dan wordt het haar eindelijk tot eene gewoonte.

Als wij vroeg aan orde, zindelijkheid, en zuinigheid gewend worden, dan weten wij naderhand niet beter, of het behoort zoo.

Het naaijen, zal ik zelve u leeren in de uren, die ons overblijven.

Sedert dien tijd heeft M a r i a hare moeder met blijdschap in alles geholpen.

Zij weet wel, dat hare moeder het wel met haar meent.

Zij is reeds zoo bekwaam, dat zij menig meisje van twintig jaren beschaamd maakt.

M a r i a was nog maar een kind
Van zes of zeven jaar:
Toen werd zij reeds door elk bemind,
Men prees, liefkoosde haar.

Haar kleeren hield zij zindelijk;
En, altijd even vrindelijk,
Was zij tot ieders hulp gereed;
  En 't geen zij deed,
  Dat deed zij aardig,
  En tevens vaardig.
Zie daar, waarom dit lieve kind
Bij alle menschen was bemind.

Wat is toch orde?

Orde is alles eene behoorlijke plaats te geven, en alles op zijnen tijd te doen.

Dit is niet gemakkelijk te leeren, als men ouder is. Men moet dit leeren als men nog jong is.

M a r i a leerde al vroeg alles op zijne regte plaats brengen, en alles op zijnen tijd doen.

Zij liet nooit haar speelgoed op den grond of op de stoelen liggen. Zij had een kastje, waarin zij al haar speelgoed kon bergen.

Toen zij grooter werd, paste zij even zorgvuldig op hare kleerderen.

Als er eene scheur of een gat in hare kleederen kwam, of als hare kousen gestopt moesten worden, dan zeide zij het dadelijk aan hare moeder.

Zoodra zij naaijen en stoppen kon, deed zij het zelve.

Zij wist wel, dat een gaatje in de kleederen spoedig een groot gat wordt, als men daarvoor geene zorg draagt.

Zij zag wel, hoe slordige kinderen hierdoor hunne kleederen verwaarloozen.

Eens stond zij met H e n d r i k te praten, toen er een meisje voorbij ging, dat de lappen bij haar jak hingen.

Het is jammer van dit meisje, zeide M a r i a , dat zij niet geleerd heeft om de gaatjes in hare kleederen digt te maken eer het gaten worden.

Als zij dit geleerd had, dan zoude zij hare kleederen zoo niet verwaarloozen, en dan behoefde zij ook niet zoo slordig langs den weg te loopen.

Dat is wel waar, antwoordde H e n d r i k ,

vele arme menschen worden nog armer, omdat zij weinig acht op hun goed slaan.

Een goed en ordelievend kind
Maakt, dat men nooit zijn kleèren vindt.
Op stoel of tafel zwerven;
Het legt die ord'lijk in de kast,
En denkt: die op zijn goed niet past,
Zal nooit iets meer verwerven.

Hoe M a r i a zich leerde gewennen om alles op zijnen tijd te doen, kunt gij uit het volgende zien. Zij was toen nog geen negen jaren oud.

Maria *en hare* Moeder.

De Moeder.
M a r i a hebt gij uwe kousen al gestopt?

Maria.
Neen, lieve M o e d e r!

De Moeder.
Hebt gij uw bed al afgehaald?

Maria.
Neen; moeder lief!

De Moeder.
Hoe komt dat, kind! Dat ben ik van u niet gewoon. Het is reeds elf uren.

Maria.
O, moeder! ik heb nog tijds genoeg. Er is immers geen school van daag?

De Moeder.
Wat hebt gij dan in al dien tijd gedaan? Hebt gij iets anders in het huishouden verrigt?

Maria.
Neen, moeder! maar ik heb mijn speelgoed opgeruimd.
Gij weet immers wel, dat de kleine K a gisteren met mijne pop gespeeld heeft. Zij heeft niets op zijne plaats gelegd: nu moet *ik* het immers doen!

De Moeder.
Dat moet gij ook, kind! Het is niet goed van K a a t j e , dat zij alles overhoop haalt, en het niet weder op zijne plaats bergt.
Maar gij hadt dat gisteren reeds moeten

doen, en het niet tot heden laten liggen. Gij zijt immers wijzer dan K a a t j e ?

Maria.

Ik heb daaraan niet gedacht, lieve moeder! maar ik zal beter oppassen.

De Moeder.

Als men niet alles op zijnen tijd doet, dan komt men doorgaans tijd te kort. En buitendien, gij moet altijd het noodzakelijkste eerst doen.

Gij weet wel, dat gij uw bed niet onafgehaald moogt laten liggen.

Gij weet wel, dat gij met geene gaten in uwe kousen moogt loopen, of die zoo in de wasch doen.

De Maria.

Dat weet ik wel, moeder! maar.....

De Moeder.

Gij kunt niets tot uwe verschooning inbrengen, M a r i a !

Het noodzakelijkste moet altijd eerst geschieden.

Gij moogt nooit iets tot eenen anderen tijd uitstellen, dat gij heden doen moet; want gij weet niet, wat er in den weg kan komen.

Dat moet gij niet weêr doen, M a r i a ! Een ordelijk meisje doet alles op zijnen tijd.

Haal terstond uw bed af. Stop spoedig uwe kousen. - En wees nooit weêr zoo nalatig.

Zindelijkheid en *zuinigheid* zijn zeer noodzakelijk voor ieder, en vooral voor een meisje en voor eene vrouw, zeide eens de moeder van M a r i a eenigen tijd daarna.

Wat is toch zindelijkheid en zuinigheid? vroeg M a r i a .

Dat zal ik u zeggen, kind! antwoordde de moeder.

Het rein houden van ons ligchaam, kleederen, huisraad, en alles, wat wij gebruiken, dat is Z i n d e l i j k h e i d .

Z u i n i g h e i d *is niets onnoodig uitgeven of meer gebruiken dan men noodig heeft*.

Nu weet ik wat zindelijkheid en zuinigheid is, zeide M a r i a . Ik zie dit dagelijks aan u, moeder!

Maar, moeder! vervolgde M a r i a , is het dan zoo schadelijk, niet zindelijk en niet zuinig te zijn?

Ja, mijn kind! dat kunt gij nu nog zoo niet beseffen.

Een kind, dat niet leert zindelijk en zuinig te zijn, zal vele onaangenaamheden ondervinden als het ouder wordt.

Zulk een kind verwaarloost zijn eigen goed en het goed van anderen: en dit moet immers zeer schadelijk zijn?

Maria *en* Hendrik.

Maria.

Wat zegt gij, H e n d r i k ! dient K a niet meer bij uwe M o e d e r ?

Hendrik.

Neen, al lang niet meer. Mijne moeder heeft haar laten gaan, omdat zij zoo morsig was.

Maria.

Morsigheid moet toch eene leelijke on-

deugd zijn. Mijne moeder heeft mij daarvoor dikwijls gewaarschuwd.

Hendrik.

Uwe moeder heeft wel gelijk. Gij weet nog niet wat morsigheid is.

Maria.

Maar kon uwe moeder niets inschikken? Zij is zulk eene goede vrouw.

Hendrik.

Mijne moeder heeft zoo lang geduld gehad, maar nu kon zij niet langer: verbeeld u, eene meid met het haar uit de muts, - met gescheurde en morsige kleêren, en met handen, zoo vuil, als of zij in geen jaar gewasschen waren.

Als wij de meid aanzagen, dan verging ons alle eetlust. Zij moest toch met die morsige handen aan het eten komen.

Maria.

Foei! dat was schande. Hoe heeft uwe moeder die meid nog zoo lang kunnen houden.

Hendrik.

Mijne moeder hoopte, dat zij zich verbeteren zou. Doch zij hoorde naar geene vermaningen.

Maria.

Zij won nog al veel geld bij uwe moeder. En dan nog zoo morsig en gescheurd voor den dag te komen - dat kan ik niet begrijpen.

Hendrik.

Voor morsige menschen helpt niets. -
Zij verwaarloozen alles. Zij benadeelen hunne gezondheid.
En iemand, die morsig is, kan ook niet zuinig zijn.

Maria.

Heeft zij al eene andere dienst?

Hendrik.

Neen. Niemand wil haar hebben.
De menschen kunnen het haar wel aanzien, dat zij in het geheel niet zindelijk is.

Maria.

Mij dunkt, ik zou mij zindelijk aankleeden, als ik naar de menschen ging.

Hendrik.

Als gij dan waart als K a , dan zoudt gij toch de menschen niet kunnen misleiden.

Men heeft slechts hare handen en haar aangezigt te zien, dan moet men vragen, of er geen water in ons land is?

Maria.

Maar ik begrijp nog niet, hoe het komt, dat die meid zich niet verbeterde. Zij had toch zulk een goed voorbeeld aan uwe moeder.

Hendrik.

Als men zich vroeg aan eene ondeugd gewent, zegt mijn vader, dan wordt die ons naderhand tot eene gewoonte. Wij kunnen die dan zoo gemakkelijk niet weder afleggen.

Gij kunt uwe moeder niet genoeg danken, dat zij u geleerd heeft, zindelijk en zuinig te zijn.

Zindlijk zijn op lijf en kleêren,
Dat behoort men vroeg te leeren;
Zindlijkheid maakt elk bemind:
Word dan toch een zindlijk kind.

Maria. ***is ook zachtzinnig*****.**

M a r i a is een zachtzinnig meisje. Zij is altijd even vrolijk en vriendelijk. Zij wordt nooit kwaad, als het haar niet naar haren zin gaat.

Er zijn meisjes, die bij de minste beleediging kwaad worden, en haar hoofd toonen.

Die ieder norsch bejegenen, die haren zin niet doet. Die ieder kwaad bescheid geven, die haar tegenspreekt.

Zoo doet M a r i a niet. M a r i a weet wel, dat men nooit vergenoegd kan zijn, als men om iedere beuzeling kwaad wordt.

Zij weet ook wel, dat men driftige menschen door zachtzinnigheid het best tot [bedaren kan brengen]. Dit heeft zij reeds bij ondervinding [geleerd].

Haar broêr W i l l e m is een driftige jongen, die opvliegt als buskruid, als hij meent, dat men hem beleedigt.

Maar, wat doet M a r i a dan? Zij blijf zeer bedaard. Als zijne eerste drift voorbij is, dan tracht zij hem door vriendelijkheid te overtuigen, dat hij verkeerd gehandeld heeft, en dit mist haar zelden.

Als M a r i a dit met kwaadheid wilde doen, dan zou het haar nooit gelukken.

W i l l e m houdt ook veel van zijne zuster.

Ik wenschte, dat ik zoo zachtzinnig ware, als gij, lieve M i e ! zegt W i l l e m dikwijls, dan zou ik zoo vele onaangenaamheden niet hebben.

O, dat kunt gij wel, is dan het antwoord van M a r i a , als gij over elke beuzeling niet zoo driftig wordt.

Maria *is ook toegevend.*

M a r i a kribt nooit met hare broêrtjes of zusjes of met andere kinderen.

Hoe komt dat? Geeft M a r i a hun dan altijd hunnen zin?

Neen, dat doet zij niet, maar zij weet op eene verstandige wijze toe te geven.

M a r i a weet wel, dat men altijd zijn' eigen' zin niet kan volgen; dat men verpligt is iets voor elkander in te schikken.

Alle kleine kinderen zijn gaarne bij M a r i a , omdat zij altijd zoo zachtzinnig en inschikkelijk jegens de kleinen is.

Geeft zij hun dan niet alles, wat zij hebben willen?

Wel neen! - Hoe maakt zij het dan, als zij om iets dwingen, dat zij niet hebben mogen?

Kom, dat zal ik u zeggen, opdat gij ook zoudt kunnen doen zoo als M a r i a doet.

Als de kleinen om iets vragen, dat zij hebben mogen, dan geeft zij het hun.

M a r i a laat de kinderen nooit iets zien, dat zij niet hebben mogen.

Als men den kinderen iets voorhoudt, dat zij niet hebben mogen, zegt M a r i a ,

dan plaagt men hen. Dat is leelijk. Dat maakt de kinderen ongemakkelijk.

Als de kinderen om iets vragen, dat zij niet hebben mogen, dan weet M a r i a hen door iets anders tevreden te stellen.

Gij moest eens zien, hoe aardig zij dit kan doen.

Maar moet men dan altijd toegeven.

Neen, in het kwade vooral niet. Dat deed M a r i a ook niet.

De ouders van M a r i a gingen eens uit. Zij moest met hare broêrtjes en zusjes te huis blijven. De vader had gezegd, dat zij allen bij elkander in huis moesten blijven.

M a r i a ! zeide de vader, gij zijt de oudste, pas toch vooral wel op.

Het duurde niet lang, of W i l l e m wilde op straat spelen.

Maria.

Waar gaat gij heen, W i l l e m ?

Willem.
Ik ga met J a n van onzen buurman spelen.

Maria.
Vader heeft het immers verboden?

Willem.
Ja, dat weet ik wel, maar vader is al weg.

Maria.
Gij wilt immers niet ongehoorzaam zijn, lieve W i l l e m ?

Willem.
Wat, ongehoorzaam? Wilt gij weder niets inschikken? Ik ga met J a n spelen - hoort gij!

Maria.
Hoe kunt gij zeggen, dat ik niets wil inschikken. Dat meent gij immers niet?
Als gij iets doen wilt, dat u vergund is, dan belet ik het u niet.
Vader heeft gezegd, dat gij niet op straat moogt.
Als ik u dit toestond, dan was ik zelve ongehoorzaam.

Willem.
Ja, gij hebt altijd iets te zeggen. Hoor,

ik wil met J a n spelen, en zal het u niet vragen.

Maria.

Ik mag u niet laten gaan? W i l l e m ! Hoe kunt gij mij zoo veel verdriet aandoen!

Willem.

Gij doet *mij* wel verdriet aan. Laat mij maar gaan: gij behoeft het vader niet te zeggen.

Maria.

Vader heeft het verboden. Hij zal zeer wel weten waarom.
Wilt gij, dat ik vader zal misleiden, enkel om u uwen zin te geven?

Willem.

Meid! gij maakt mij kwaad met al uw getalm. Doe de deur open, zeg ik u, of....

W i l l e m dreigde haar te slaan. Hij stampte op den grond, doch M a r i a bleef bedaard.
Hij ging op eenen stoel zitten, en scheen eenigzins te bedaren. Hij begon te beseffen, hoe verkeerd hij handelde.

Het deed hem leed, dat hij zijne zuster zoo onvriendelijk bejegend had. Hij werd allengs spraakzamer.

M a r i a sprak van het voorgevallene geen enkel woord. Zij speelden zamen, en sleten zoo overige van den dag zeer genoegelijk.

Zoo deed M a r i a altijd. Als men iets van haar wilde hebben, dat niet goed was, dan deed zij het niet.

Een gesprek tusschen drie buurmeisjes van Maria.

Onlangs stonden drie buurmeisjes van M a r i a zamen te praten.

Kaatje.
Hebt gij K l a a r t j e van daag gezien?

Keetje.
Hebt gij wel gezien, dat zij weder een nieuw jak aan had?

Kaatje.
Hebt gij niet gezien, dat zij een lint op hare muts had?

Keetje.
Ja, mijn lieve mensch! Het is niet moeijelijk eene jufvrouw te zijn, als men de menschen niet betaalt.

Saartje.
Hoe weet gij dat? Zou zij dat jak niet betaald hebben?

Keetje.
Och, dat kan men wel, denken. Hare ouders hebben immers werk om aan den kost te komen.

Kaatje.
Ja, en dan versmullen zij nog alles, wat zij winnen.

Keetje.
Van middag, hebben zij zeker weêr lekker gegeten. Ik ben dezen morgen den kleinen jongen tegen gekomen met eene mand doperwten en kalfsgehakt.

Saartje.
Ha! ha! nu vergist gij u. Dat had hij voor mijne moeder gehaald.

Keetje.
Dat weet ik niet, maar het gaat toch niet goed in dat huishouden.

Maria had met hare moeder gedurende het gesprek op de stoep gestaan, en alles gehoord.

De moeder kon niet langer haar ongenoegen ontveinzen, daarom ging zij met Maria in huis.

Zij wilde ook niet, dat hare dochter langer dit kwaadspreken zou aanhooren.

Toen zij in huis waren, vroeg Maria naar die menschen, over welke door deze meisjes gesproken werd.

Het zijn brave, werkzame, en zuinige menschen, antwoordde de moeder, daarom kunnen zij nog iets koopen, dat een ander missen moet.

Hoe kunnen dan deze meisjes zoo veel kwaad van die menschen spreken? Vroeg Maria.

Dat is het werk van kwaadspreeksters, zeide de moeder. Het strekt haar tot genoegen om alles kwaads van anderen te vermoeden.

Dat mogen wij niet doen. Wij moeten altijd het beste van anderen denken.

Dat deze meisjes zoo veel kwaad van de lieden spraken, komt zeker daarvan daan, dat zij niemand iets gunnen dan zich zelven.

Zulke menschen zijn hoogst schadelijk voor andere menschen, omdat zij door hunne leugens anderen in eenen kwaden naam brengen.

Maar is het dan altijd uit wangunst, dat sommige menschen kwaad van anderen spreken? Vroeg M a r i a .

Altijd niet, mijn lieve kind! hernam de moeder, maar toch dikwijls.

Sommige menschen spreken van anderen of van zich zelven, en vertellen vele dingen, die zij niet behoorden te vertellen, enkel omdat zij gaarne praten, en dikwijls niet weten, wat zij praten zullen.

Babbelaarsters en kwaadspreeksters zijn een gevaarlijk slag van menschen. Niemand is veilig voor hare kwade tong.

Zulke menschen worden door niemand vertrouwd. Het ware te wenschen, dat zij zich alleen met hunne, eigene zaken bemoeiden.

Daar is hier in de buurt eene vrouw, gij kent haar wel. Ieder schuwt haar.

Zij weet altijd iets te praten. Dan spreekt zij over haren man, dan over hare kinderen, dan over hare vrienden of buren. De minste beuzeling, die er in haar huishouden voorvalt, vertelt zij door de geheele buurt.

Ieder een vraagt zij uit, en als men haar dan iets vertelt, dan weet zij niet hoe spoedig zij het weder aan anderen zal verhalen.

Het is als of zij geene rust noch duur in haar huis heeft.

Zij kan geheele uren aan de deur staan, om toch te zien, wat er in de buurt omgaat.

Hierdoor verwaarloost zij hare kinderen en haar huishouden.

Als zij niet meer uit haar eigen huis-

houden weet te praten, dan ligt een ander aan de beurt, en dan doet zij even als die kwaadsprekende meisjes.

Is het wel te verwonderen, dat ieder eenen afkeer van zulke menschen heeft?

Gij zult u zeker aan geene babbelarij of aan kwaadspreken schuldig maken.

Gij moogt geen kwaad van anderen spreken,
Want dat verraadt een boos gemoed;
Denkt op uw eigene gebreken,
En hoe gij die verbetren moet.

M a r i a kon het gesprek van die wangunstige en kwaadsprekende meisjes niet vergeten.

Eenige dagen daarna, zat zij bij hare moeder te naaijen, en toen begon zij weder aan dat gesprek te denken.

Het is toch ongelukkig nijdig te zijn omdat een ander een nieuw jak aan heeft, zeide M a r i a half overluid bij zich zelve.

Ja, wel is het ongelukkig, antwoordde de moeder, die dit hoorde. Dat komt enkel voort uit begeerlijkheid en uit eene dwaze neiging om gaarne opgeschikt te zijn.

Lieve M a r i a ! laat u toch nooit door begeerlijkheid verleiden, want dan zoudt gij voor u zelve ongelukkig worden.

Een mensch, die alles begeert, is nooit tevreden.

Hij heeft nooit genoeg, en hoe veel hij ook heeft, hij wil altijd nog meer hebben.

Het smart hem, als een ander iets heeft. Hij wenscht alles voor zich alleen te hebben, want hij is nooit verzadigd.

Dat maakt, dat zulke menschen nooit regt gelukkig zijn. Zij vinden telkens reden om zich te ergeren.

Dat mogen wij niet doen. Wij moeten met ons deel tevreden zijn, en ons verheugen, als het anderen menschen welgaat.

Maar is het ook kwaad, gaarne opgeschikt te zijn? Vroeg M a r i a .

Dat is het somtijds, antwoordde de moeder, omdat er aan den opschik nutteloos veel geld verkwist wordt; bovendien blijft het toch altijd belagchelijk.

De kleederen maken den man niet, zegt het spreekwoord.

Als gij u eens zoo opschikt, dat gij boven alle meisjes in de buurt uitmunt: wat zal het dan wezen?

Zult gij daardoor braver zijn dan andere meisjes?

Neen, antwoordde M a r i a .

Nu, vervolgde de moeder, dan behoeft gij het ook niet te doen.

Gij moet u zindelijk kleeden, dat is uw pligt, en voor het overige, moet gij niet in kleêren, maar in deugden boven anderen trachten uit te munten.

Een bewijs, dat **Maria** *ook medelijdend en hulpvaardig is*

Onlangs deed M a r i a eene boodschap voor hare moeder.

Toen zij terug kwam, ontmoette zij eene arme vrouw met twee kinderen. De vrouw zag er zeer ziek en zwakkelijk uit, en de kinderen schreiden van den honger.

De vrouw verzocht aan M a r i a om eene aalmoes, en viel te gelijk in flaauwte op den grond neder.

De kinderen schreeuwden om hunne moeder, en M a r i a was zoo ontsteld, dat zij op dit oogenblik niet wist, wat zij zoude aanvangen.

M a r i a ondersteunde de vrouw, zoo veel als hare krachten toelieten, en riep eenige menschen tot hulp.

Zoodra zij van de menschen hoorde, dat deze vrouw van honger in flaauwte gevallen was, spoedde zij zich naar huis, en keerde terstond met een stuk brood terug, hetwelk aan de vrouw gegeven werd.

Weldra kwam de vrouw weder bij, en ging langzaam naar huis.

M a r i a nam de beide kindertjes bij de hand, en volgde de moeder naar derzelver woning. Zij kocht eenig eten voor het geld, dat die vrouw van de menschen gekregen had, en verliet haar niet eer, voor dat moeder en kinderen door spijs verkwikt waren.

Niemand was blijder dan onze M a r i a . Men kan nooit blijder zijn dan als men eene goede daad verrigt heeft.

Toen zij henen ging, zeide de vrouw, God zal u zegenen, mijn lieve kind! voor de hulp, die gij mij bewezen hebt.

M a r i a kon niet begrijpen, waarmede zij dezen dank verdiend had. Zij werd beschaamd, en antwoordde: dat zij niet meer gedaan had dan zij verpligt was; dat zij zeer blijde was, dat zij haar had kunnen helpen, en dat zij voor deze kleine dienst geenen dank verdiende.

Maria ***is niet zoo vreesachtig als vele andere kinderen.***

Eens was M a r i a met haar nichtje K e e t j e in den tuin van een' harer buren.

M a r i a plukte eenige bloempjes, die in het gras groeiden, en terwijl zat K e e t j e onder eenen boom. Eensklaps begon dit meisje te gillen en te schreeuwen.

M a r i a liet van schrik hare bloempjes vallen, en liep naar K e e t j e. Zij dacht, dat deze eenig ongeluk bejegend was.

En wat denkt gij, dat haar was overgekomen? Zoodra M a r i a digt hij haar was, begon K e e t j e weder uit alle magt te schreeuwen, en riep niets anders dan: eene spin! eene spin! Och, help! help! eene spin! eene spin!

Er liep eene spin over K e e t j e s rok.

M a r i a had medelijden met het onnoozele meisje, dat voor eene spin zoo be-

vreesd was. Zij nam de spin op en wierp haar weg.

Zij doodde haar niet, omdat zij wel wist, dat men buiten noodzakelijkheid geen schepsel van het leven mag berooven.

Och! zeide M a r i a , die spin zal u immers geen kwaad doen. Gij moet u zoo ligt niet bevreesd maken, en vooral niet voor diertjes, die u niet schadem kunnen.

Hoe komt het toch, vroeg M a r i a verder, dat gij zoo bevreesd zijt voor spinnen?

Men heeft mij daarvoor zoo bang gemaakt, antwoordde K e e t j e . Och! och! daar komt zij weêr!

M a r i a nam haar nichtje bij de hand, en ging in huis. Zij wist niet, hoe zij het best dit meisje zoude tevreden stellen, maar dit wist zij, dat alles, wat God geschapen heeft, nuttig is, en dus ook de spinnen en andere beestjes.

Maria *heeft God lief.*

Onlangs was M a r i a met H e n d r i k en met andere kinderen buiten op het veld. Zij hadden van hunne ouders verlof bekomen om eens te wandelen. Het was een schoone dag. De akkers stonden vol vruchten, en maakten de kinderen opmerkzaam op de goedheid van God, die zoo wijs voor alle zijne schepselen zorgt.

De kinderen verheugden zich, dat God zoo goed is. Nadat zij eenigen tijd alles met verwondering en erkentenis beschouwd hadden, vroeg H e n d r i k aan M a r i a :

Hebt gij God ook lief?

Maria.

Zou ik God niet lief hebben, die zoo liefderijk voor ons zorgt? Zie maar eens, hoe vele vruchten die goede God voor de menschen laat groeijen.

Hendrik.

Zie eens, de beesten daar op het hand, die krijgen ook hun voedsel van God.

Maria.
En die vogels daar, die vinden ook hun voedsel.

Hendrik.
En die vischjes hier in het water, die leven ook, en worden ook door God anderhouden.

Maria.
Ja, zelfs die Kleine vliegjes daar, die wij naauwelijks zien kunnen, die worden door God niet vergeten.

Hendrik.
Wat is God goed!

Maria.
En ook wijs en magtig.

Hendrik.
God geeft zomer en winter, regen en zonneschijn, alles op zijnen tijd.

Maria.
Als ik dat alles bedenk, wordt ik geheel doordrongen van liefde en erkentenis jegens dien goeden Vader in den hemel.

Hendrik.
Kom, laat ons eens tot lof van God zingen.

De kinderen plaatsten zich in het gras bij elkander, en zongen zeer eerbiedig het volgende liedje, hetwelk zij in de school geleerd hadden.

Lieve vader aller menschen!
O, wat zijt Gij wijs en goed!
Wat toch kan ik meerder wenschen,
Dan uw liefde voor mij doet?
Alles, wat ik hier aanschouwe,
Toont, dat Gij uw schepslen mint!
Dat ik dan op U vertrouwe,
U gehoorzaam als uw kind.

Toen M a r i a te huis kwam, kleedde zij zich uit. Zij was alleen, en kon dus nadenken over hetgene zij gezongen had.

Zij herinnerde zich daarbij, hoe lief hare ouders haar hadden, hetwelk haar op nieuw reden gaf om God te danken.

Zij besefte, hoe veel zij aan hare ouders verpligt was. Nooit, zeide zij, kan ik mijnen ouders het goede vergelden, dat zij mij bewezen hebben en nog bewijzen.

Hoe hard moet mijn vader den geheelen dag werken; de goede man heeft nooit eenige rust. Hoe vele moeite heeft mijne moeder den ganschen dag aan ons.....

Hier rolden M a r i a de tranen langs de wangen, daar zij bedacht, dat zij menigmaal hare ouders bedroefd had. Goede God, zeide zij, ik dank U, dat Gij mij zulke goede ouders gegeven hebt. Och, dat ik hen nooit weder bedroeve! Geef, dat ik hen steeds liefhebbe en hun gehoorzaam zij.

Zoo als M a r i a deze laatste woorden uitboezemde, trad haar vader in de kamer. Hij kuste haar, en zeide: gij zijt een lief kind, dat haren ouders veel genoegen verschaft.

Zoo zeer strekt het ouders tot blijdschap, als hunne kinderen braaf zijn en wel oppassen.

Hoe gaat M a r i a zoo treurig daar henen? Weet gij het nog niet? ach! haar

vader is gestorven. Hij was zulk een brave vader, hij had zijne kinderen zoo lief.

M a r i a is zeer bedroefd. Nu blijft hare Moeder met vier kinderen over. De goede vrouw kan voor deze kinderen den kost niet winnen. Als er geene goede menschen zijn, die haar helpen, dan moet zij gebrek lijden.

Ik heb zulk een medelijden met deze brave vrouw en met hare kinderen.

Ik zal naar de moeder van M a r i a gaan, en zeggen: troost u, lieve vrouw! wij hebben immers eenen goeden Vader in den hemel, en deze zal u nooit verlaten.

De vader van M a r i a is slechts weinige dagen ziek geweest.

De goede man voelde ras, dat hij sterven zou. Hij troostte zijne bedroefde vrouw en kinderen. Hij deed zijne vrouw opmerken, hoe God altijd voor hen gezorgd had. Gij moet u niet te zeer bedroe-

ven, zeide hij, omdat ik u verlaten moet, God weet, waarom Hij zulks doet, en dat is zeker tot ons best. Vertrouw altijd op God, en Hij zal u ook nooit verlaten.

M a r i a was geen oogenblik van haars vaders bed.

Als hij zich slechts verroerde, dan vroeg zij, of hij ook iets noodig had. Zij hielp getrouw haren zieken vader oppassen.

Gedurig vloeiden haar de tranen langs de wangen. Haren lieven vader te moeten missen, o! als zij dit bedacht, dan kon zij hare tranen niet verbergen.

Wees zoo bedroefd niet, lieve kind! zeide de zieke vader somtijds, God zal alles wel ten beste schikken.

Onophoudelijk bad M a r i a in stilte tot God, en smeekte Hem, om het leven van harer dierbaren vader.

Toen de vader zijne laatste oogenblikken voelde naderen, zeide hij tegen zijne kinderen:

Lieve kinderen! ik meet u verlaten. God roept mij tot zich. Maar houdt goeden moed, gij hebt een beter en magtig Vader in den hemel. Deze heeft tot heden voor u gezergd, en zal ook altijd voor u zorgen.

Vergeet Hem niet, lieve kinderen! Hebt Hem lief, en zijt Hem gehoorzaam, en gij zult ondervinden, dat Hij een liefderijk Vader is, die zijne kinderen nooit vergeet.

Zijt ook uwe moeder gehoorzaam. Vergeet nooit, waat zij voor u gedaan heeft en nog doet. O! zij zal nog zoo veel voor u moeten doen eer gij groot zijt.

Leeft altijd zoo als brave menschen moeten leven, en gij zult niet ongelukkig zijn. Och! doe dit, lieve kinderen! on dan zien wij elkander eens weder in den hemel.

De man werd zoo zwak, dat hij naauwelijks meer spreken kon. Hij nam nogmaals afscheid van zijne vrouw. Allen smolten weg in tranen.

De zieke vouwde zijne handen te za-

men, had aandachtig tot God, en - stierf. De laatste woorden, welke hij tot troost van zijn diep bedroefd gezin uitstamelde, waren: *al wat God doet - is wèl gedaan!*